

Onschuldig

Onschuldig

Helma Borger

Schrijver: Helma Borger
Coverontwerp: Brave New Books
ISBN:9789402125900
© 2014 Helma Borger

November 1992.

Kon het nog erger? Ja, al hadden we daar op dit moment niet het flauwste vermoeden van. Gelukkig niet.

Hoofdstuk 1.

Juni 1992.

Het was nu een week geleden dat Simon en ik getrouwd waren. We hadden het gewoon bescheiden gevierd, met wat familie en vrienden.

We kenden elkaar nu twee jaar en drie maanden. Trouwen had niet onze hoogste prioriteit, ware het niet dat sommige dingen op deze manier als vanzelf geregeld waren.

En dus geschiedde.

Het was een zonnige dag en iedereen was in een goed humeur.

De dag vloog om en toen iedereen naar huis was, was het te laat om nog op te ruimen. Dat zouden we morgen dan wel doen als het weer licht was.

Het voelde vreemd om opeens mevrouw Mc. Call te zijn. In wezen was er niets veranderd; we woonden nog steeds in de verbouwde schuur op het grondgebied van oom Jim. En toch voelde het nu anders. Simon en ik waren nu man en vrouw en door middel van onze trouwring kon iedereen dat zien.

Onze woning was niet groot maar wel erg knus en voor ons tweeën was het groot genoeg. De veranda aan de voorkant was mijn favoriete plekje waar ik in de vrije uurtjes graag een boek las terwijl Simon wat op zijn gitaar tokkelde. Vanaf deze veranda konden we de voordeur van de boerderij van oom Jim zien. Ook de boerderij was niet

groot maar gezellig ingericht met spullen uit lang vervlogen tijden. Elk meubelstuk had z'n eigen geschiedenis en oom Jim paste precies tussen dit decor; hij had het niet erg op de moderne tijd; het ging hem allemaal een beetje te snel. Bij oom Jim in huis woonden Ray en Hellen, de broer en zus van Simon. Met z'n drieën waren ze grotendeels grootgebracht door oom Jim. Jim had een hart van goud en als hij je eenmaal in z'n hart gesloten had ging hij voor je door het vuur. Aangezien ik geen familie hier in de buurt had was Jim als een tweede vader voor me. En zoals hij voor ons, zouden ook wij voor hem door het vuur gaan. Oom Jim vond het voor ons veel te duur om ergens een duur appartement te huren en het was zijn idee geweest om de schuur te verbouwen tot woonruimte. Op deze manier konden we geld besparen en bovendien was ook hartstikke gezellig om zo dicht bij elkaar te wonen. We hadden weliswaar minder privacy maar voor Simon was dat geen enkel probleem; hij was zo groot gebracht. En ik? Ik paste me er aan aan.

Eten deden we meestal samen en dat had ook z'n voordelen; er werd meestal door Hellen of door mij gekookt. Vandaag waren de mannen echter aan de beurt en werd de barbecue aangestoken om het resterende vlees van gisteren op te eten. Terwijl Simon en Ray hun best deden om het vlees gaar te krijgen ruimden Hellen en ik de laatste versieringen op. Het duurde niet lang of je zag enkel nog aan het platgelopen gras dat er feest was geweest. Maandag zou het gewone leven weer beginnen. Tot dan hadden Simon en ik nog de tijd om te wennen aan het getrouwde leven.

Hoofdstuk 2.

Na een rustig weekend, waarin we het vreemde gevoel van ‘getrouwd zijn’ een plaatsje hadden proberen te geven ging op maandagochtend om half zeven de wekker. Tijd om op te staan. Terwijl ik onder de douche stapte draaide Simon zich nog even lekker om. Wat zou het heerlijk zijn om nog even tegen Simon aan te kruipen. Ik moest echter om 8 uur op mijn werk zijn. Van hieruit was het nog een flink stuk rijden naar het ziekenhuis van Vicksburg, Louisiana dus kon ik echt niet langer blijven liggen.

Terwijl ik ontbijt stond te maken stommelde Simon de houten trap af die tussen de living en het keukenblok uit kwam. Mijn man. Wat zag hij er toch lekker uit met z’n verwarde blonde krullen en gekreukte T-shirt. Ik schonk een kop thee in voor mezelf en voor Simon maakte ik een kopje koffie. Hij vond thee gruwelijk en ik vond hetzelfde van koffie. Een raar stelletje waren we.

Het was al half 8 toen ik Simon een afscheidskus gaf om vervolgens naar buiten te lopen.

-“Tot later.”

-“Later”, zei hij.

Ik liep naar mijn grijze Toyota Yaris en ik voelde hoe Simon z’n hoofd schudde;

-“Hoe kun je toch in godsnaam in zo’n kleine, kuttele kist rijden? Het lijkt wel een ‘kruiwagen’.”

Ik had deze auto al een lange tijd en ik snapte na al die tijd nog steeds niet waar Simon zich druk om maakte. In de

stad, waar ik voorheen gewoond had was dit een zeer praktisch vervoermiddel;

-“Ik kon toch niet weten dat ik bij een of andere gozer in de ‘middle of nowhere’ zou gaan wonen? Bovendien ben ik zeer tevreden over mijn ‘kruiwagen’ en hoop er nog heel wat kilometers mee te kunnen rijden.”

-“Je moet iedereen je na zien kijken als je voorbij rijdt.”

-“Weet je zeker dat ze naar mijn auto kijken?”

Simon trok een grimas. Zo, die zat.

Lachend reed ik weg en twintig minuten later parkeerde ik op het grote parkeerterrein bij het ziekenhuis.

Ik liep naar binnen en moest meteen aan Eveline Sellers denken. Eveline was een van de patiënten die ik verzorgde.

Ze had uitgezaaide kanker en ging schrikbarend snel achteruit. Naar verwachting had ze niet lang meer te leven.

Ze was pas 42 en was al verschillende jaren ziek.

Ik kleepte me snel om en liep naar de zusterpost waar Michelle, een collega naar me toe kwam lopen;

-“Hoe is het met mevrouw Sellers?” vroeg ik.

-“Ze is vannacht overleden.”

-“Nee.”

-“Toch.”

-“Hoe is het met Brian, haar zoon?”

-“Je hebt hem net misgelopen. Hij is nu naar huis.”

-“Hoe was het met hem?”

-“Tja, hoe zou het met hem zijn?”

-“Krijgt hij begeleiding?”

-“Van wie?”

-“Ja, van wie?”

Dit was geen goed begin van de dag. Ik maakte me grote zorgen over Brian, de zoon van Eveline. In de afgelopen weken had ik de situatie waarin zij verkeerden enigszins leren begrijpen. Eveline had me verteld hoe moeilijk het voor haar was om het hoofd boven water te houden om de

huur te kunnen betalen nu ze door haar ziekte niet in staat was om te werken. Ze was een alleenstaande moeder en Brian ging keer op keer met verkeerde vrienden om waardoor zij elkaar ook niet meer helemaal leken te begrijpen. Hij moest een studierichting kiezen maar schoof het allemaal voor zich uit. Het enige waar hij zich mee bezig hield waren computerspelletjes en het eten van fastfood. Eveline maakte zich dan ook terecht zorgen om wat er van die jongen terecht moest komen als zij er niet meer was.

En dat moment was dus sneller gekomen dan we verwacht hadden.

Voor mijn collega's was het gewoon 'werk' maar op de een of andere manier voelde ik me betrokken. Ik had te doen met Brian. Dat hij zich zo afgezet had tegen Eveline kon ook een manier zijn om zich op deze manier 'te wapenen' tegen haar naderende dood. Ik wilde hem helpen maar ik wist alleen niet hoe.

Op z'n vader hoefde ik waarschijnlijk niet te rekenen. Ik had hem de afgelopen weken eenmaal ontmoet toen hij zijn ex-vrouw kwam bezoeken. Er was iets onuitstaanbaars aan die man; hij kwam heel autoritair over en zorgde ervoor dat hij hier niet samen met Brian was. Toch stond hij erop dat we Eveline goed verzorgden en de rekening hiervan zou door hem worden betaald.

Meneer Sanders was een harde man die, om wat voor reden dan ook geen contact zocht met zijn zoon, ondanks deze situatie.

Ongeveer een week na de begrafenis van Eveline werd er iemand met spoed op een brancard naar binnen gereden waarvan de maag leeggepompt moest worden wegens vergiftigingsverschijnselen. Snel handelen was noodzaak en zo werd het brancard in vliegende vaart de gangen doorgereden. Ik ving een glimp op van degene die er op

lag; een jongen met blond stekelhaar. Hij kwam me ergens bekend voor. Brian. Nee!

Terwijl zijn maag leeggepompt werd vertelde een ambulancebroeder dat de deurwaarder de jongen op de grond in de woning had zien liggen en 911 had gebeld. Er lagen heel wat lege verpakkingen van medicijnen in huis. Vermoedelijk overgebleven medicijnen van Eveline.

Brian had er dus zo ver doorheen gezeten dat hij geen andere uitweg meer zag dan zelfmoord te plegen. Een jongen van 18 jaar. Met nog een heel leven voor zich. Afschuwelijk.

Het was wel duidelijk dat Brian hulp nodig had. Maar nog steeds was daar de vraag; maar van wie?

In het patiënten overleg werd besloten dat ik zou proberen om contact te leggen met meneer Sanders. Hij was tenslotte de vader van Brian.

Ik achterhaalde zijn telefoonnummer. Aan het nummer zag ik dat het een interlokaal nummer was. Ik kreeg zijn secretaresse aan de lijn die zakelijk zei;

-“Meneer Sanders is een druk bezette man. Misschien kan ik een afspraak voor u maken?”

-“Ik zou willen dat ik zoveel tijd had maar ik moet u er op attenderen dat het gaat over leven en dood.”

-“Leven en dood?” Ik hoorde hoe het meisje schrok.

-“Ja, over het leven van zijn zoon.”

Nu was het even stil aan de andere kant van de lijn en ik probeerde me voor te stellen waar de secretaresse nu aan dacht. Zou ze weten dat Sanders een zoon had? Geen idee. Na een korte stilte zei ze;

-“Ik zal kijken wat ik voor u kan doen...”

Het duurde niet lang voordat ik Sanders zelf aan de lijn kreeg. Het was een kort gesprek waarin hij me te kennen gaf dat het leven van Brian niet zijn zorg was.

Ik wist even niet wat ik hoorde en nu was ik degene die even niet wist wat hij zeggen moest.

Ik moest voorzichtig zijn met wat ik zei maar ik kon het niet laten te vertellen dat zijn zoon zich het leven had willen nemen omdat hij niemand had om op terug te vallen. Hij zou binnenkort op straat gezet worden omdat zijn moeder al maanden de huur niet meer had kunnen betalen. Ik wenste hem nog een prettige dag en hing op.

Ik kon niet begrijpen hoe iemand de ziekenhuiskosten van z'n ex wilde betalen zonder verder ook maar enige notie van dingen te hebben.

Brian had geluk gehad en overleefde zonder veel problemen. Hij was er echter zelf alles behalve gelukkig mee. We hielden hem zo lang mogelijk in het ziekenhuis omdat de kans op herhaling op dit moment zeer reëel geacht werd en we toch moesten proberen dat te voorkomen.

Toen ik thuis over de problemen op m'n werk vertelde was oom Jim de eerste die opperde dat die arme jongen misschien een tijdje op de boerderij kon wonen. Een andere omgeving zou hem misschien goed doen en daarbij kon hij zich nuttig voelen als hij de dieren kon verzorgen of op de tractor kon rijden. Hij zag het al helemaal voor zich maar niet iedereen was zo enthousiast als oom Jim. Ray vroeg dan ook;

-“Wat? Hier?”

-“Waarom niet?” vervolgde oom Jim. “Waar plaats is voor vijf is beslist ook plaats voor zes.”

Simon en Hellen keken bedenkelijk en ik kon mijn tong wel afbijten dat ik er over begonnen was. Ik wilde absoluut geen herrie maar ergens stond het idee me wel aan. Met z'n allen konden we Brian misschien wel weer vertrouwen in de toekomst geven en bovendien was er altijd wel iemand in de buurt om hem in de gaten te houden, als dat nodig mocht zijn.

Hoofdstuk 3.

Die dinsdag bleef ik wat langer op mijn werk om een gesprek met Brian op gang te krijgen. We moesten nu echt weten hoe de stand van zaken was als we hem wilden helpen. Over een paar dagen zou hij hier waarschijnlijk ontslagen worden en voorzichtig vroeg ik hem wanneer hij uit de woning moest.

-“Vrijdag”, zei hij.

Oeps, dat was wel erg vlug. Dat beseftte hij zelf ook en even later volgde een fikse huilbui. Ik duwde hem tegen me aan zodat hij een schouder had om uit te huilen. De afgelopen weken had hij heel veel te verwerken gehad dat hem niet gelukt was. Nu vroeg hij zich af hoe het verder moest en waar hij zou moeten wonen.

Voorzichtig opperde ik dat hij voorlopig bij de Mc. Call's mocht komen wonen tot er een andere oplossing gevonden was. Anders moest bureau jeugdzorg ingeschakeld worden en zou er gezocht worden naar een pleeggezin.

Ik merkte dat hij zich met de hele situatie geen raad wist.

-“Het is weliswaar in de ‘middle of nowhere’ en het is niet zo modern maar je bent van harte welkom. Denk er maar eens rustig over na.”

Toen ik thuis kwam kwam Ray op me af en vroeg of ik Brian had gesproken. Ik vertelde hoe het gesprek was verlopen waarna Ray zei;

-“Emmy, begrijp me niet verkeerd, maar als hij komt..., we weten helemaal niet wat we ons op de hals halen...”

-“Ik weet het, maar ergens heeft oom Jim gelijk; als die jongen zich hier thuis kan voelen krijgen we hem misschien weer in de goede richting.”

-“Ik heb gehoord dat het een probleemkind is?”

-“Het ligt eraan wat je als probleemkind betiteld. Ik persoonlijk denk dat er al veel eerder ingegrepen had moeten worden. Je moet je voorstellen dat zijn moeder het afgelopen jaar meer in het ziekenhuis lag dan dat ze thuis was. Dat is geen normale situatie voor een puber.”

-“En hoe gaan wij dit dan doen? Wij hebben hier immers geen enkele ervaring in.”

-“Met vallen en opstaan?”

-“Ik weet het niet hoor,” zei Ray. “Oom Jim is veel te goed voor deze wereld. Straks ontvreemd die jongen nog iets.”

-“Die jongen heet Brian en nou, zo erg zal hij nu ook weer niet zijn?”

-“En wie garandeert ons dat?”

Tja, wie? Daar had ik geen antwoord op.

-“Hebben jullie het er hier nog over gehad, vandaag?”

vroeg ik om het over een andere boeg te gooien.

-“Ja. Niet met Hellen want die was immers ook werken, zoals je weet. Maar wel met oom Jim en Simon.”

-“En, wat vind Simon?”

-“Vraag hem dat zelf maar, daar komt hij net aan.”

Simon was tractoronderdelen gaan halen in de stad en parkeerde de witte Ford pick-up naast de ‘kruiwagen’.

-“Hai Emmy.” Een vluchtige kus volgde waarna hij de spullen naar de tractorschuur bracht. Ik liep hem achterna en vroeg:

-“Wat vindt jij van het plan om Brian naar hier te laten komen?”

-“Wat vindt jij?”

-“Wat ik vind? De woning moet vrijdag aanstaande leeg zijn.”

-“Vrijdag?”

-“Uhuh.” Ik knikte.

- “Maar dan hebben we nog maar twee dagen!”
- “Ik weet het. Maar is dat nu een ja of een nee?”
- “Ik wil het best proberen maar als het niet gaat moet er een andere oplossing komen. En punt twee; waar gaat hij slapen? Ik vind het ergens ons probleem dus vind ik niet dat hij bij Hellen, Ray en oom Jim moet slapen.”
- “Maar daar is wel jouw lege slaapkamer.”
- “klopt. Maar ik geloof niet dat Ray daar erg van gecharmeerd is.”
- “Die indruk kreeg ik al. En van Hellen weten we nog niet hoe ze erover denkt.”
- “Daar ben ik niet zo bang voor. Hellen vindt het al lang leuk als ze iemand kan vertroetelen.”
- “Arme Ray.”
- “Ray zou eens een leuke meid moeten tegen komen. En anders moet jij hem maar een beetje verwennen, dan draait hij wel bij.”
- “Ha ha.”

’s Avonds onder het eten werd het idee verder besproken. Als Brian instemde met ons plan zouden we het definitief proberen. We waren met man genoeg om hem enigszins te begeleiden.

Omdat de tijd drong reden Simon en ik nog even onder bezoekuur naar het ziekenhuis om te kijken hoe het met Brian ging en of hij al een keuze had gemaakt. Simon voelde de behoefte om kennis met Brian te maken en op het eerste gezicht leek het er op dat ze elkaar wel zouden verdragen.

Brian vroeg zich af waar de spullen uit de woning naartoe zouden moeten toen Simon besloot navraag te doen of er soms wat spullen bij vrienden opgeslagen konden worden. Voordat we naar huis gingen waren er al concrete plannen gemaakt. Morgen zou begonnen worden met het leeghalen van de woning. Als er dan nog geen opslagruimte voorhanden was zouden we zolang alles in de tractorschuur

zetten. Het enige waar we nog geen antwoord hadden was of Brian bereid was om op de boerderij te willen wonen. Thuis was iedereen het er inmiddels over eens dat dit op dit moment het beste was wat we voor Brian konden doen.

Op woensdag liep de dienst op rolletjes en ik was blij van dokter Callahan te vernemen dat Brian morgen naar huis mocht. Zo kon hij tenminste nog even mee naar de woning waar hij al die jaren met z'n moeder gewoond had.

Hij was zichtbaar blij toen ik even bij hem langs wipte. Via mijn mobiele telefoon had ik een sms'je van Simon gehad; hij en Ray waren bezig de woning leeg te halen. Bij familie van oom Jim hadden ze opslagruimte kunnen regelen. Ik had terug ge-sms't dat ik zou komen helpen zou gauw mijn dienst er op zat voor vandaag.

Brian wist zich echter geen raad met alles wat we voor hem wilden doen;

-“Het voelt allemaal zo vreemd, we zijn eigenlijk gewoon vreemden van elkaar.” Zei hij.

-“Maar dat kan toch veranderen?”

-“Ben jij altijd zo optimistisch?”

-“Nee, maar ik vind dat als je kansen ziet je ze ook moet benutten...”

Het zal een half uurtje later zijn geweest toen ik vanuit een andere patiëntenkamer terug naar de zusterpost liep. Ik zag Michelle in gesprek met een lange, blonde man. Ik hoorde de man ietwat gehaast vragen waar hij die verpleegster kon vinden die hem gebeld had.

-“Oh, u bedoelt zuster Mc. Call?”, zei Michelle. “U heeft geluk, daar komt ze net aanlopen.” De man draaide zich om en op dat moment zag ik wie het was; oh nee, Sanders. Het liefst had ik me omgedraaid en was weggelopen maar dat kon nu niet meer. Hij had me al gezien en van de blik in zijn ogen werd ik niet blij. Op dit moment zat ik hier dus echt niet op te wachten.

-“Zuster Mc. Call?” De man stevende op mij af en op dat moment zag ik dat hij mij ook herkende. “Ik herinner me u, we hebben al eerder met elkaar gepraat.”

-“Klopt. Over de rekeningen van uw ex-vrouw. Ik had u een aantal dagen geleden ook nog aan de telefoon.”

-“Ja klopt. Sorry dat ik nogal..., ja, nogal bot was aan de telefoon maar ik zat midden in een bespreking en ik wist me eerlijk gezegd geen raad met hetgeen u me vertelde.”

-“Dan was u niet de enige.”

Hij deed alsof hij dat laatste niet gehoord had. In plaats daarvan vroeg hij;

-“Hoe is het met Brian? Haalt hij het?”

-“Ja. Naar omstandigheden gaat het goed met hem.”

Sanders keek een beetje zenuwachtig om zich heen toen hij vroeg;

-“Kunnen we even praten?”

Ik vroeg hem met me mee te lopen naar de bezoekersruimte die op dit moment verlaten was. We gingen zitten en Sanders zuchtte diep toen hij naar de juiste woorden leek te zoeken.

-“U moet weten dat ik mijn zoon nog nooit gezien heb... In mijn omgeving weet eigenlijk niemand dat ik een zoon heb.”

Ik had van alles op mijn lippen liggen en het kostte me moeite om hem niet in de rede te vallen terwijl hij zijn verhaal deed;

-“Zijn moeder en ik gingen uit elkaar voordat Brian geboren werd. Ik vertrok naar San Diego en Eveline bleef hier. Elke maand stuurde ik een cheque om tegemoet te komen in de kosten maar die cheques werden nooit geïnd. En daar heb ik het bij gelaten. Luister, we waren allebei nog zo jong. Ik bouwde een nieuw leven op in San Diego en zij had haar leven hier. Ik dacht dat Eveline niets meer met me te maken wilde hebben. Tot ze kort geleden een brief schreef waarin ze vertelde dat ze kanker had en dood zou gaan. Toen ben ik meteen gekomen.”

-“Heeft u zich nooit afgevraagd hoe het met uw zoon zou zijn?”

-“Ik heb niet eens een foto van hem.”

Ik was met stomheid geslagen.

-“Zou ik hem kunnen zien?”

-“Als Brian dat ook wil.”

-“Luister, ik ben helemaal vanuit San Diego naar hier gekomen. Dit hadden we ook door de telefoon kunnen bespreken.”

-“Maar uw zoon heeft veel meegemaakt in korte tijd en ik zal omwille van zijn gezondheid eerst moeten kijken of hij u wilt zien.”

-“Oké oké.” Sanders hief zijn handen in de lucht en gaf zich gewonnen.

Ik liet hem achter in de bezoekersruimte en liep naar de kamer van Brian om te vertellen dat zijn vader hier was.

-“Mijn vader? Ik heb helemaal geen vader. Hij heeft zich nooit laten zien. Ik weet helemaal niets over hem. Wat doet hij hier eigenlijk?”

-“Hij is hier naartoe gekomen om je te zien. Ik weet hoe je hierover denkt maar misschien moet je hem toch een kans geven.”

-“Kansen heeft hij genoeg gehad. Achttien jaar lang heeft hij zich niets van mij aangetrokken, waarom nu dan ineens wel?”

Dat wist ik ook niet. Ergens had Brian natuurlijk gelijk maar aan de andere kant was het misschien toch niet zo’n gek idee om die twee met elkaar kennis te laten maken. Vooral in de huidige situatie niet. Ik kon Brian overtuigen maar hij wilde zijn vader alleen ontmoeten als ik er ook bij was.

En zo hield ik me, tot groot ongenoegen van Sanders, op de achtergrond terwijl vader en zoon een moeilijk gesprek voerden. Even meende ik een menselijke kant van Sanders te zien toen hij zei dat er een oplossing gezocht moest worden voor het probleem van huisvesting. In no-time was

echter de zakelijke Sanders weer terug toen hij zei dat hij niet wist hoe hij dat vanuit San Diego moest regelen. Hij had een drukke baan en wist niet hoe daar opeens een jongen van achttien in zou kunnen passen.

-“Laat ook maar,” zei Brian die duidelijk teleurgesteld was in zijn vader. “Je hoeft helemaal niets te doen. Ik heb het tot nu toe zonder jou gered en ik zal het verder ook wel redden zonder jou!”

-“Ik zal geld voor je overmaken om....”

Verder als dat kwam Sanders niet want Brian viel hem woedend in de rede;

-“Ik hoef jouw verdomde geld niet. Ik zie wel hoe ik het red. Morgen ga ik met zuster Mc. Call mee naar huis en vervolgens zien we wel weer....”

Ik had nu mijn antwoord van Brian; hij wilde dus bij ons komen. Oké.

Sanders keek me intussen verwonderd aan waarna hij enigszins woedend zei;

-“Hoezo gaat hij met jou mee?”

Ik had me snel weer in de hand en zei;

-“Brian moet toch ergens wonen?”

-“Maar waarom bij jou? Ik kan bureau jeugdzorg inschakelen en...”

-“Als bureau jeugdzorg ingeschakeld wordt hobbelt hij van het ene naar het andere tijdelijke adres totdat er een definitieve plek bij een pleeggezin is gevonden. Dat duurt weken en is op dit moment dus niet de beste oplossing. Bovendien heeft een achttienjarige ook enige inspraak...”

Toch vond Sanders het geen goed idee dat Brian mee ging naar de boerderij. Naar de mening van Brian werd niet gevraagd. Dat weerhield hem er echter niet van om zich in het gesprek te mengen door fel tegen zijn vader te zeggen;

-“En toch ga ik naar de boerderij!”

Ik stond al lang niet meer aan de zijlijn. Sanders draaide zich woedend om en vroeg aan mij;

-“Waarom doe je dit?”